Історія Вікторії Ротань-Терстуях – учасниці обласного конкурсу «Жінка Донеччини 2026 року», в номінації «Серце, що дарує родину»



Вікторія Ротань-Терстуях народилася в селищі Мангуш Маріупольського району Донецької області. Вона — багатодітна мати, відзначена почесного звання «Мати-героїня», жінка з великою душею та сильним серцем, яка попри життєві випробування знаходить сили не лише підтримувати власну родину, а й допомагати іншим.

Її родина — родина військових. Старший син із 2019 року проходить військову службу в лавах Збройних Сил України. Чоловік отримав інвалідність І групи внаслідок війни. Вікторія добре знає ціну мужності, болю, очікування та надії. Вона сама пройшла непростий шлях лікарень і реабілітації разом із чоловіком, тому особливо близько сприймає долі поранених захисників.

05 квітня 2022 року родина була змушена залишити рідний окупований Мангуш і виїхати на підконтрольну Україні територію. Нині Вікторія мешкає з родиною в місті Сокаль Львівської області. Позаду залишилися рідний дім, звичне життя та дорогі серцю місця. Але не зникла любов до України, прагнення бути корисною та віра в майбутнє.

Початком нового життєвого шляху стала звичайна картина за номерами, яку Вікторія придбала вже після вимушеного переїзду. Спочатку малювання було способом подолати стрес, відірватися від переживань і знайти душевну рівновагу. Згодом воно перетворилося на справу, якій вона присвячує свій вільний час і через яку може дарувати добро іншим.

Під час перебування в Сокалі Вікторія долучилася до діяльності благодійної організації «Карітас Сокаль». Участь у тренінгах для жінок із числа внутрішньо переміщених осіб відкрила нові можливості: вона почала працювати з іншими жінками ВПО, об’єднуючи їх навколо творчості та взаємної підтримки. Спільне малювання картин за номерами стало не просто заняттям, а своєрідною арттерапією, можливістю відчути підтримку, знайти нових друзів і повірити у власні сили.

Згодом Вікторія захопилася алмазною мозаїкою. Її творчість набула особливого змісту — створені власноруч роботи почали ставати частиною благодійних аукціонів на підтримку Збройних Сил України та поранених військових. Деякі картини передавалися для збору коштів на допомогу захисникам, які проходять реабілітацію, зокрема військовослужбовцям із важкими пораненнями та ампутаціями.

За свою волонтерську діяльність Вікторія отримала подяку від громадської організації «Автомайдан Червоноград», а також подячну грамоту від Сокальсько-Жовківської єпархії Української греко-католицької церкви за участь у благодійному аукціоні, кошти з якого спрямували на протезування військовослужбовця з ампутацією.

Особливо знаковим для Вікторії став 2026 рік. Саме тоді здійснилася її давня мрія — організувати власну виставку-продаж картин, створених у техніці алмазної мозаїки. Завдяки підтримці подруги та очільниці Народного дому ця ідея стала реальністю.

23 серпня 2026 року, у День Державного Прапора України та в день свого народження, Вікторія презентувала творчий доробок на власній виставці. Ця подія стала для неї особливим подарунком і підтвердженням того, що наполегливість, віра в себе та підтримка близьких допомагають здійснювати навіть найзаповітніші мрії.

Виставка об’єднала друзів, знайомих і небайдужих людей. Щирі слова підтримки, захоплення роботами та увага відвідувачів надали Вікторії ще більше натхнення рухатися вперед. А найважливіше — захід мав благодійну мету: зібрані кошти були спрямовані на придбання тканини для пошиття одягу українським військовослужбовцям.

За кожною її роботою стоїть не лише талант і терпіння, а й бажання бути корисною. Вікторія доводить, що допомагати можна по-різному: хтось бере до рук зброю, хтось лікує, хтось волонтерить, а хтось створює красу, перетворюючи її на підтримку для тих, хто захищає Україну.

У центрі її життя завжди залишається родина. П’ятеро дітей, онуки, чоловік і син-військовослужбовець — її найбільша любов, сила та мотивація. Особливо цінною для Вікторії є підтримка чоловіка, який попри власні випробування допомагає їй у волонтерських справах, супроводжує, перевозить і відправляє картини. Важливими є також підтримка друзів та людей, які надихають її не зупинятися.

Вікторія Ротань-Терстуях — приклад жінки, яка після втрати рідного дому не втратила здатності створювати затишок, дарувати тепло та об'єднувати людей навколо добрих справ. Вона не просто відновлює власне життя на новому місці — вона допомагає іншим, підтримує українських захисників і власним прикладом доводить, що сила жінки полягає в любові, турботі, вірності родині та небайдужості.

Її серце вміщує і любов до п’ятьох дітей, і тривогу за сина на службі, і турботу про чоловіка, і вдячність побратимам, і бажання допомогти тим, хто повертається з війни з важкими пораненнями.

Вона мріє про Перемогу, повернення додому, мирне дитинство для дітей та щасливе майбутнє онуків у вільній Україні. Адже для неї родина — це не лише рідні люди під одним дахом. Це любов, взаємопідтримка, відповідальність і здатність дарувати тепло навіть тоді, коли самій непросто.

Вікторія Ротань-Терстуях — жінка, яка дарує родині силу, людям надію, а Україні — частинку свого великого серця.